

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10CoCsp/21/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1221201734
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1221201734.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: A. Z., E.. XX.XX.XXXX, I. X. X, I., proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, zast. advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy a iné, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 30. júna 2022, č.k. 32Csp/41/2021-193, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému **p r i z n á v a** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania, určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy, ktorá tvorí súčasť zmluvy o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty Č.. XXXXXXXXXX (Ž. Č.. XXXXXXXXXXXXXXXX) zo dňa 18.11.2010, uzavretej medzi Všeobecnou úverovou bankou, a.s. ako bankou a žalobcom ako držiteľom hlavnej karty, je neplatná, ďalej určil, že zmluvná podmienka používaná bankou Všeobecná úverová banka, a.s. v zmluve (žiadosti) o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty v znení „Súhlasím so zrážkami zo mzdy realizovanými v súlade s Obchodnými podmienkami VÚB, a.s. na vydanie a používanie kreditných platobných kariet pre fyzické osoby občanov“ je neprijateľná, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi finančné zadostučinenie vo výške 100 eur v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol a žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal určenia, že dohoda o zrážkach zo mzdy zo žiadosti Č.. XXXXXXXXXXXXXXXX o vydaní kreditnej karty Č.. XXXXXXXXXX, uzavretá medzi žalobcom a dodávateľom Všeobecná úverová banka, a.s. (ďalej len „VÚB, a.s.“) je neplatná, určenia, že žiadosť Č.. XXXXXXXXXXXXXXXX o vydanie kreditnej karty Č.. XXXXXXXXXX uzavretá medzi žalobcom a dodávateľom VÚB, a.s. je neplatná, uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu 447,12 eur a finančné zadostučinenie vo výške 100 eur. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že s dodávateľom VÚB, a.s. uzavrel dňa 18.11.2010 spotrebiteľskú zmluvu, ktorá sa stala právnym rámcom na vydanie kreditnej platobnej karty Č.. XXXXXXXXXX s úverovým limitom 1.000 eur, pričom išlo o formulárovú, typovú a predtlačенú žiadosť o vydanie kreditnej karty Č.. XXXXXXXXXXXXXXXX, ktorú podpísal dňa 16.11.2010 bez uvedenia podmienok o cene za poskytnutie úveru. V bode 7 žiadosti bol predformulovaný súhlas so zrážkami zo mzdy, ktorý žalobca nemal možnosť odmietnuť a táto dohoda o zrážkach zo mzdy ani nebola vyhotovená na osobitnej listine. S poukazom na ust. § 5a ods. 1 písm. a) zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa tvrdil, že táto dohoda je neplatná. Žalovaný však aj napriek spornosti veci požiadal zamestnávateľa žalobcu (spoločnosť Duslo, a.s.) o

vykonávanie zrážok zo mzdy. Takéto ustanovenie dáva veriteľovi moc nad majetkom žalobcu a ani v prípade upustenia od použitia dohody o zrážkach zo mzdy žalobca nemá istotu, že veriteľ v budúcnosti opätovne nevyzve jeho zamestnávateľa na vykonávanie zrážok zo mzdy a autoritatívne nestanoví výšku pohľadávky. Ďalej uviedol, že samotná zmluva (žiadosť) obsahuje neprijateľné podmienky a ustanovenia v rozpore s ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej „Obč. zák.“), ako aj inými kogentnými ustanoveniami zákona a že zmluva (žiadosť) neobsahuje náležitosti predpísané zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, keďže absentuje písomná forma o podmienkach úveru. Žalobca sa teda podanou žalobou domáhal určenia neplatnosti právnych úkonov, vrátenia sumy 447,12 eur titulom bezdôvodného obohatenia, keďže túto sumu mu zamestnávateľ zrazil zo mzdy na základe dohody o zrážkach zo mzdy, a tiež priznania finančného zadosťučinenia vo výške 100 eur. Ďalej sa domáhal prerušenia konania a podania návrhu na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom Európskej únie, resp. podania návrhu na začatie konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky s odôvodnením, že inštitút dohody o zrážkach zo mzdy považuje za rozporný s právom Európskej únie a s medzinárodnou zmluvou, a preto je pre rozhodnutie vo veci kľúčový výklad Ústavného súdu Slovenskej republiky, resp. Súdneho dvora Európskej únie. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že žalovaný považoval žalobu za nedôvodnú a zosummarizoval jeho argumentáciu, ktorú poskytol v rámci procesnej obrany.

3. Dokazovanie vykonal oboznámením sa s obsahom listinných dôkazov založených v súdnom spise. Zo žiadosti Č.. XXXXXXXXXXXXXXXX o vydanie kreditnej karty W. C. K., W..S.. súd zistil, že právny predchodca žalobcu (VÚB, a.s.) ako veriteľ a žalovaný ako dlžník (držiteľ hlavnej karty) uzatvorili dňa 18.11.2010 zmluvu o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty W. C. K., a.s. na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému kreditnú kartu I. F. W. C. Č.. XXXXXXXXXXXX s úverovým limitom 1.000 eur, ku ktorej viedol účet Č.. XXXXXXXXXXXXXXXX. V bode č. 7 držiteľ vyhlásil, že súhlasí so zrážkami zo mzdy realizovanými v súlade s obchodnými podmienkami VÚB, a.s. na vydanie a používanie kreditných platobných kariet pre fyzické osoby občanov. Z vyhlásenia držiteľa tiež vyplýva, že prijatím a schválením žiadosti zo strany VÚB, a.s. sa táto žiadosť stáva zmluvou o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty uzatvorenou medzi držiteľom hlavnej/dodatkovej karty a VÚB, a.s. podľa ust. § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka. Dňa 07.11.2018 postúpila VÚB, a.s. pohľadávku vo výške 1.939,66 eur vyplývajúcu z predmetného zmluvného vzťahu na žalovaného, ktorý listom dňa 27.05.2020 oznámil zamestnávateľovi žalobcu spoločnosti Duslo, a.s., že na neho bola postúpená pohľadávka banky VÚB, a.s. a súčasne ho vyzval, aby žalobcovi na základe dohody na realizáciu zrážok zo mzdy alebo iného príjmu zrážal a veriteľovi vyplácal dohodnuté zrážky zo mzdy alebo z iných príjmov. Rozpis dlhu k 27.05.2020 predstavoval spolu sumu 2.068,45 eur, pozostávajúcu z istiny vo výške 970 eur, riadneho úroku vo výške 734,92 eur, úrokov z omeškania do postúpenia pohľadávky vo výške 188,30 eur, poplatkov vo výške 46,44 eur a úrokov z omeškania po postúpení pohľadávky vo výške 128,79 eur. Zamestnávateľ takto žalobcovi v období od 01.01.2019 do 31.01.2021 zrazil zo mzdy celkovo sumu 447,12 eur, ktorú poukázal žalovanému.

4. Vec posúdil právne podľa ust. § 162 ods. 1 písm. b), c) a ods. 3, § 298 ods. 2 C.s.p., § 1 ods. 2, § 2 písm. e), § 10 ods. 1 a 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, § 3 ods. 3 a 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 5a ods. 1 písm. a) zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 01.05.2014, § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 1, 2, 3 a 5, § 451 ods. 1 a 2, § 517 ods. 1, § 551 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, a § 3 nar. vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., a dospel k záveru, že žalobou uplatnený nárok žalobcu voči žalovanému je dôvodný len v časti o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy a v časti o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 100 eur, a preto v tejto časti žalobe vyhovel a vo zvyšku ju zamietol. Právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným posúdil ako spotrebiteľský.

5. Návrh žalobcu na prerušenie konania za účelom podania návrhu na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom EÚ, resp. na podanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov pred Ústavným súdom SR zamietol v súlade s ust. § 162 ods. 3 C.s.p.. Prijal záver, že v danej veci nie sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov pred Ústavným súdom SR a nie je ani potrebné stanoviť hranice aplikácie úniového práva v konaní pred Súdny dvorom EÚ, pretože žalobcom namietaná právna úprava týkajúca sa aplikácie inštitútu dohody o zrážkach zo mzdy v prípade spotrebiteľa už bola prekonaná a v súčasnosti účinná právna úprava v ust. § 5 ods. 1 písm. a) a b) zákona o ochrane spotrebiteľa už poskytuje spotrebiteľovi dostatočnú ochranu pre prípad zneužitia daného

inštitútu zo strany predávajúceho. V tejto súvislosti poukázal aj na to, že žalobe žalobcu v časti o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy vyhovel.

6. Ďalej posudzoval žalobcom tvrdenú neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy, ktorá je súčasťou zmluvy o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty Č.. XXXXXXXXXX (Ž. Č.. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX) Y.o dňa 18.11.2010, uzavretej medzi Všeobecnou úverovou bankou, a.s. ako bankou a žalobcom ako držiteľom hlavnej karty zo dňa 18.11.2010. Po podrobnom vysvetlení právnej problematiky neprijateľnosti zmluvných podmienok, právnom posúdení veci a uvedení svojich, na vec sa vzťahujúcich právnych úvah, dospel k záveru, že sporná dohoda o zrážkach zo mzdy spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, pretože umožňuje žalovanému bez súdnej kontroly vymôcť od žalobcu plnenia, ktoré môžu mať základ aj v neprijateľných zmluvných podmienkach a zároveň žalovaný nie je pri použití tohto inštitútu žiadnym spôsobom limitovaný, sám si určuje výšku dlžnej sumy a bez súdnej kontroly siaha na majetok žalobcu. Po uvedenom závere určil, že sporná dohoda o zrážkach zo mzdy je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v zmysle ust. § 53 ods. 1 Obč. zák., v dôsledku čoho je neplatným právnym úkonom v zmysle ust. § 53 ods. 5 Obč. zák.. V tejto súvislosti konštatoval, že žalobca mal na takomto určení naliehavý právny záujem, ktorý mu vyplýva priamo z ust. § 3 ods. 3 a 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Vyjadril tiež názor, že predmetnú dohodu o zrážkach zo mzdy je možné považovať aj za súčasť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a preto žalobcovi vyplývalo právo domáhať sa určenia neplatnosti tejto dohody aj z ust. § 11 ods. 4 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v spojení s ust. § 137 ods. d) C.s.p.. Okrem určenia, že vyššie uvedená dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná, postupom podľa ust. § 298 ods. 2 C.s.p. vo výroku rozsudku tiež určil, že zmluvná podmienka používaná bankou VÚB, a.s. v zmluve (žiadosti) o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty v znení „Súhlasím so zrážkami zo mzdy realizovanými v súlade s Obchodnými podmienkami VÚB, a.s. na vydanie a používanie kreditných platobných kariet pre fyzické osoby občanov“, je neprijateľná, keď v tejto súvislosti ustálil pasívnu vecnú legitimitáciu žalovaného, na ktorého v zmysle ust. § 524 ods. 2 Obč. zák. spolu s pohľadávkou prešlo aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené, a to vrátane práv vyplývajúcich zo zabezpečenia pohľadávky. Nárok žalobcu na finančné zadosťučinenie vo výške 100 eur vyhodnotil za dôvodný. S poukazom na to, že žalobca sa úspešne domohol ochrany svojich práv, keď súd určil dohodu o zrážkach zo mzdy za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti, vyhodnotil za dôvodné priznať žalobcovi finančné zadosťučinenie vo výške 100 eur, keď takúto sumu považoval za primeranú povahu a rozsahu porušenia práv žalobcu a aj za zodpovedajúcu jej účelu (poskytnúť spotrebiteľovi primeranú satisfakciu a súčasne odradiť žalovaného od ďalšieho porušovania práv spotrebiteľov). Podrobne sa zaoberal aj námietkami žalovaného a prijal záver, že nie sú dôvodné.

7. Žalobu v časti o určenie, že žiadosť (Y.) Č.. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX o vydanie kreditnej karty Č.. XXXXXXXXXX uzavretá medzi žalobcom a dodávateľom VÚB, a.s. je neplatná, vyhodnotil za nedôvodnú. Vysvetlil, že práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa upravuje zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý v ust. § 11 ods. 4 stanovuje, že spotrebiteľ sa môže pred súdom žalobou domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Vyhodnotil, že žiadosť (zmluvu) Č.. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX o vydanie kreditnej platobnej karty Č.. XXXXXXXXXX však nie je možné považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, keďže na jej základe sa dočasne neposkytujú peňažné prostriedky vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi, ale žiadateľovi sa vydáva kreditná karta. Z uvedeného vyvodil, že žalobca tak procesne nedisponuje možnosťou domáhať sa určenia neplatnosti predmetnej zmluvy podaním žaloby o určenie právnej skutočnosti v zmysle § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v spojení s § 137 písm. d) C.s.p.. Má právo domáhať sa určenia neplatnosti konkrétnych neprijateľných zmluvných podmienok (v zmysle § 3 ods. 3 a 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa), nie však určenia neplatnosti celej zmluvy o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty. Tu poukázal na to, že žalobca však vo svojej žalobe žiadne takéto neprijateľné zmluvné podmienky nešpecifikoval (s výnimkou dohody o zrážkach zo mzdy). Uzavrel, že žaloba bola v tejto časti procesne neprípustná. V tejto časti žaloby súhlasil aj s procesnou obranou žalovaného, že nie je pasívne vecne legitimovaný, keďže na neho neprešli všetky práva veriteľa (banky VÚB, a.s.) vyplývajúce z predmetnej zmluvy o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty, ale bola na neho postúpená len pohľadávka, jej príslušenstvo a práva s ňou spojené. Z týchto dôvodov žalobu v tejto časti zamietol.

8. Nad rámec uvedeného doplnil, že predmetná písomná zmluva o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty je v určitej časti aj zmluvou o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania v zmysle ust. § 2 písm. e) v spojení s § 10 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. VÚB, a.s., totiž žalobcovi poskytla tzv. revolvingový úver, ktorý je typický tým, že veriteľ ho dopĺňa (do výšky úverového rámca, v danom prípade do výšky 1.000 eur) a úverový vzťah tak môže fungovať neurčitú dobu. Dlžník stále platí, pretože veriteľ mu stále dopĺňa úver, a časť splátky sa používa na splatenie poskytnutých úverových prostriedkov a časť na odplatu. Z uvedeného dôvodu nie je možné v priebehu trvania zmluvného vzťahu ani určiť výšku RPMN, pretože úver sa čerpá podľa vôle dlžníka a následne sa veriteľom dopĺňa, čím sa menia údaje relevantné pre jej výpočet. Konštatoval, že ak by aj žalobca žalobný návrh v časti o určenie neplatnosti žiadosti (zmluvy) Č.. XXXXXXXXXXXXXXXX o vydanie kreditnej platobnej karty Č.. XXXXXXXXXXXXXXXX naformuloval nesprávne, a v skutočnosti mal v úmysle domáhať sa určenia neplatnosti zmluvy o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty len v časti revolvingového spotrebiteľského úveru, nezmenilo by to nič na jeho závere o nedôvodnosti žaloby v tejto časti. Žalobca totiž vo svojich vyjadreniach žiadnym spôsobom nekonkretizoval, prečo by mala byť daná časť zmluvy neplatná, pričom len všeobecné odkázanie na formuláciu zákona nie je možné považovať za zrozumiteľné a určité opísanie rozhodujúcich skutočností ako povinnej náležitosti žaloby v zmysle § 132 ods. 1 C.s.p.. Uzavrel, že žalobca tak neuniesol svoju základnú procesnú povinnosť tvrdiť (opísať) rozhodujúce skutočnosti o dôvodnosti a trvaní žalobou uplatneného nároku, vyplývajúcu mu z čl. 8 a z ust. § 132 ods. 1 a 2 C.s.p.. Navyiac, súd prvej inštancie žiadne dôvody neplatnosti zmluvy v časti revolvingového úveru ani nezistil, keď podľa jeho názoru táto zmluva obsahovala všetky podstatné obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania a bola aj vyhotovená v predpísanej písomnej forme.

9. Žalobu zamietol aj v časti o zaplatenie 447,12 eur. Tu konštatoval, že žalobca v tejto časti uplatnený nárok odôvodňoval tým, že zamestnávateľ mu na základe dohody o zrážkach zo mzdy zrazil zo mzdy sumu 447,12 eur, ktorú poukázal žalovanému. Podľa názoru žalobcu mu bola táto suma zrazená bez právneho dôvodu, na základe neplatného právneho úkonu, a išlo o bezdôvodné obohatenie. Vyhodnotil, že žalobca však neuniesol svoju základnú procesnú povinnosť tvrdiť (opísať) rozhodujúce skutočnosti o dôvodnosti a trvaní žalobou uplatneného nároku, vyplývajúcu mu z čl. 8 a z ust. § 132 ods. 1 a 2 C.s.p.. Vysvetlil inštitút bezdôvodného obohatenia a zdôraznil, že žalobca v žalobe neuviedol žiadne také skutkové tvrdenia, z ktorých by vyplývalo, že mu vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v ním uplatnenej výške. Neuviedol, akú sumu si od banky VÚB, a.s. požičal, koľko jej alebo žalovanému doposiaľ uhradil, aká čiastka z uhradenej sumy bola započítaná na pohľadávku žalovaného, ktorá je predmetom tohto konania (na istinu, resp. na príslušenstvo pohľadávky) a podobne. Uviedol, že pri absencii základných skutkových tvrdení nebol schopný posúdiť, či suma zrazená zo mzdy žalobcu vo výške 447,12 eur je alebo nie je bezdôvodným obohatením, teda či ide o sumu uhradenú žalobcom nad rámec sumy, ktorú bol pôvodnému veriteľovi alebo žalovanému na základe zmluvy o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty (ktorú posúdil ako platnú) povinný uhradiť a na uhradenie ktorej existoval právny dôvod. Tu poukázal na to, že z listu žalovaného (zo dňa 27.05.2020) zamestnávateľovi žalobcu vyplýva, že pohľadávka žalovaného pozostávala okrem iného aj z istiny úveru vo výške 970 eur, z čoho považoval za zrejmé, že žalobcom uplatnená suma 447,12 eur nemohla byť bezdôvodným obohatením žalovaného, keďže na zaplatenie istiny úveru by bol žalobca povinný za každých okolností (aj v prípade neplatnosti zmluvy). Pripomenul, že sporové konanie je kontradiktórnym konaním, v ktorom sa prioritizuje procesná aktivita a procesná diligencia strán sporu, a že žalobca je povinný v žalobe opísať všetky rozhodujúce skutočnosti dôležité pre rozhodnutie vo veci a tieto je povinný aj náležite preukázať. Keďže žalobca ani v základných rysoch neuniesol svoju povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti, a keďže súd vyhodnotil predmetnú zmluvu o revolvingovom úvere za platnú, žalobu v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia ako nedôvodnú zamietol.

10. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 2 C.s.p.. Po vyhodnotení, že žalobca a žalovaný mali v konaní približne rovnaký úspech, žiadnej zo strán sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal.

11. Proti zamietajúcej časti tohto rozsudku podal žalobca včas odvolanie z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), g) a h) C.s.p. a žiadal rozsudok v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, alebo zmeniť a žalovaného zaviazat' povinnosťou zaplatiť mu sumu 447,12 eur. Tvrdil, že napadnuté rozhodnutie nie je v zmysle ust. § 220 ods. 2 C.s.p. riadne odôvodnené, je nepresvedčivé a nepreskúmateľné (tu citoval judikatúru), čím súd prvej inštancie porušil jeho právo na spravodlivý proces. Tvrdil aj nesprávne právne posúdenie veci, pretože súd prvej inštancie v bode 7. odôvodnenia

rozsudku na právny vzťah prednostne aplikoval ust. § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka. Nesúhlasil so záverom súdu, že žiadosť (zmluvu) Č.. XXXXXXXXXXXXXXXX o vydanie kreditnej karty Č.. XXXXXXXXXX nie je možné považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, keď poukázal na to, že ide o zmluvný vzťah medzi spotrebiteľom a dodávateľom a predmetom žiadosti (zmluvy) Č.. XXXXXXXXXXXXXXXX je okrem vydania platobnej karty dojednanie o požadovaní úverového limitu finančných prostriedkov vo výške 1.000 eur a je osvedčené, že finančné prostriedky boli poskytnuté, a preto je na daný právny vzťah potrebné aplikovať príslušné ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch. Citoval z bodu 49. a 50. odôvodnenia pasáže, ktoré považoval za protichodné a vytvárajúce zmätočnosť a nepreskúmateľnosť rozsudku. Mal za to, že súd mal dôkazy o poskytnutí úveru a jeho splácaní, avšak nemal dôkaz o písomnej forme zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a preto zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, a to výpis z účtu Č.. XXXXXXXXXXXXXXXX, o ktorom mal súd prvej inštancie vedomosť z platobnej histórie, z ktorej vyplýva, že karta nebola používaná od 10.09.2014, je teda neplatná a žaloba je v druhom ním navrhovanom výroku dôvodná. Uviedol, že súd mal preukázané, že žiadosť (zmluva) Č.. XXXXXXXXXXXXXXXX o vydanie kreditnej karty Č.. XXXXXXXXXX uzavretá medzi ním a VÚB, a.s., neexistuje, a toho vyplýva, že je neplatná, a preto je neplatná aj závislá Dohoda o zrážkach zo mzdy. Mal tiež za to, že súd nie oprávnený mu vytykať neunesenie bremena tvrdenia a opísania rozhodujúcich skutočností, keďže nárok na zaplatenie 447,12 eur osvedčil a rozhodujúce skutočnosti opísal. Citoval ďalšie pasáže z odôvodnenia rozsudku a považujú ich za rozporné s názorom súdu v bode 50. tvrdil, že rozsudok je nepreskúmateľný a zmätočný, pretože nie je určité ani zrozumiteľné o aký právny vzťah má ísť, o akú zmluvu má ísť a kto je žalovaný a kto žalobca (súd prvej inštancie písárskou chybou zamenil žalobcu so žalovaným - poznámka odvolacieho súdu). Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že vo svojich vyjadreniach nekonkretizoval, prečo by mala byť daná časť zmluvy neplatná, keď zdôraznil, že jasne a zrozumiteľne uviedol, že žiadosť nie je zmluva, a odkaz na ustanovenia Občianskeho zákonníka považoval za dostačujúce, keďže spotrebiteľ nemusí mať právnické vzdelanie a nemusí rozpoznať platnosť resp. neplatnosť právnych úkonov. Zopakoval, že žalovaný získal od jeho zamestnávateľa sumu 447,12 eur bez právneho dôvodu na základe Dohody o zrážkach zo mzdy, ktorú súd vyhodnotil ako neprijateľnú podmienku. Mal za to, že procesné podmienky na zamietnutie žaloby v časti o zaplatenie sumy 447,12 eur neboli splnené, pretože on osvedčil, že žalovaný nemal právny dôvod na použitie dohody o zrážkach zo mzdy, ktorú súd vyhodnotil ako neplatnú. Žalovaný získal podľa jeho názoru majetkový prospech bez právneho dôvodu z neplatného právneho úkonu a ide teda o bezdôvodné obohatenie. Uviedol, že nebol povinný uviesť, koľko pôvodnému veriteľovi resp. žalovanému uhradil, ani aká čiastka z uhradenej sumy bola započítaná na istinu resp. na príslušenstvo pohľadávky žalovaného, pretože predmetom tohto konania nie je uplatňovanie nároku žalovaného. Žalovaný nemal právo vymáhať od jeho zamestnávateľa predmetnú sumu, pretože dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná a nárok žalovaného sa premlčal dňa 10.09.2017, keďže podľa platobnej histórie mal čerpať peňažné prostriedky naposledy dňa 10.09.2014. V napadnutej časti žiadal rozsudok zrušiť a vec vrátiť na nové konanie a rozhodnutie, alebo ho zmeniť a priznať mu právo na zaplatenie sumy 447,12 eur.

12. Žalovaný odvolanie nepodal a vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že žalobca si bol preukázané v čase podpisu žiadosti, resp. zmluvy zo dňa 18.11.2010 vedomý rozsahu svojho záväzku, ako aj toho, že poskytnuté peňažné prostriedky čerpal, pričom vzhľadom na charakter a vek žalobcu v čase podpisu dokumentov je zrejmé, že ho možno považovať za priemerného spotrebiteľa. Žalobca nepreukázal, že by sa žalovaný dopustil bezdôvodného obohatenia a v tomto smere ani neprodukoval žiaden relevantný dôkaz. Žiadosť, resp. zmluva nebola nikdy rozhodnutím súdu vyhlásená za neplatnú ako celok. Vzhľadom na uvedené potom uzavrel, že k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu nemohlo dôjsť a žaloba bola v tejto časti nedôvodná.

13. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného nevyjadril.

14. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal rozsudok v napadnutej časti, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti ako vecne správny potvrdil.

15. Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

16. S poukazom na citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (keď procesné vady ani neboli v odvolaní žalobcu namietané) v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi, týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobu žalobcu v časti, v ktorej sa domáhal určenia, že žiadosť (zmluva) Č.. XXXXXXXXXXXXXXXX o vydanie kreditnej karty Č.. XXXXXXXXXXXX uzavretá medzi žalobcom a dodávateľom VÚB, a.s. je neplatná, a v časti o zaplatenie 447,12 eur zamietol, a v podrobnostiach na ne poukazuje. V takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, a preto odvolací súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré si osvojuje. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia v napadnutej časti a na námietky žalobcu uvádza nasledovné.

17. Po oboznámení sa s obsahom spisu dospel odvolací súd v prvom rade k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie z hľadiska žalobcom uplatneného nároku ako aj ohľadom tvrdení žalovaného, ktoré uvádzal na svoju obranu, a riadne zistil skutkový stav veci. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s ust. § 191 ods. 1 C.s.p. dospel k správnym skutkovým záverom, a na ich základe vyvodil aj správny právny záver o nedôvodnosti žaloby žalobcu v časti ním požadovaného určenia, že žiadosť (zmluva) Č.. XXXXXXXXXXXXXXXX o vydanie kreditnej karty Č.. XXXXXXXXXXXX uzavretá medzi ním a dodávateľom VÚB, a.s. je neplatná, ako aj v časti o zaplatenie 447,12 eur. Súd prvej inštancie vec tiež správne právne posúdil, keď aplikoval ust. § 162 ods. 1 písm. b), c) a ods. 3, § 298 ods. 2 C.s.p., § 1 ods. 2, § 2 písm. e), § 10 ods. 1 a 2 zák. č. 129/2010 Z.z. (v príslušnom znení), § 3 ods. 3 a 5, § 5a ods. 1 písm. a) zák. č. 250/2007 Z.z. (v príslušnom znení), § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 1, 2, 3 a 5, § 451 ods. 1 a 2, § 517 ods. 1, § 551 ods. 1 a 2 Obč. zák., ktoré aj správne vložil a svoje dôvody vedúce k zamietnutiu žaloby žalobcu vo vyššie uvedenej časti aj náležitým spôsobom odôvodnil tak, ako to má na mysli ust. § 220 ods. 2 C.s.p.. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné, zaoberal sa argumentáciou sporových strán i predloženými dôkazmi, z ktorých vyvodil správne zistenia a logicky a podrobne zdôvodnil svoje právne úvahy. Odvolací súd s jeho závermi súhlasí. V konaní bolo preukázané a nebolo ani sporné, že žiadosť (zmluva) Č.. XXXXXXXXXXXXXXXX o vydanie kreditnej karty Č.. XXXXXXXXXXXX bola uzavretá dňa 18.11.2010 medzi žalobcom a dodávateľom VÚB, a.s.. Vzhľadom na obsah tejto žiadosti (zmluvy) súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že ju nie je možné považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, pretože na jej základe sa žiadateľovi neposkytuje úver, ale sa vydáva kreditná karta (len nad rámec tohto záveru uviedol, že je aj zmluvou o spotrebiteľskom úvere, avšak len v určitej časti). Preto, ak sa žalobca žalobou domáhal určenia neplatnosti celej tejto žiadosti, zmluvy typovo neupravenej v zmysle ust. § 269 ods. 2 Obch. zák. o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty, teda určenia právnej skutočnosti podľa ust. § 137 písm. d) C.s.p., bola jeho žaloba v tejto časti procesne neprípustná, keďže zo žiadneho právneho predpisu mu takáto možnosť nevyplýva (ust. § 11 ods. 4 zák. č. 129/2010 Z.z. sa na celú túto zmluvu nevzťahuje). Navyiac, žalobca sa domáhal neplatnosti (žiadosti) zmluvy o vydanie kreditnej karty, ktorú uzavrel s VÚB, a.s., voči žalovanému, na ktorého však s postúpenou pohľadávkou neprešli všetky práva a povinnosti banky VÚB, a.s., vyplývajúce z predmetnej zmluvy, a preto ani nie je pasívne vecne legitímovaný. Ak potom súd prvej inštancie žalobu žalobcu v tejto časti zamietol, rozhodol správne. Ak žalobca v odvolaní namietal rozpornosť odôvodnenia napadnutého rozsudku v tejto časti, odvolací súd vyhodnotil jeho odvolacie námietky za nedôvodné, pretože žiadne rozpory v argumentoch súdu prvej inštancie nezistil. Naopak, súd prvej inštancie podrobne a nad rámec záverov, pre ktoré žalobu žalobcu v tejto časti zamietol, vysvetlil, akú žalobu mal žalobca podať, a tiež, že i v prípade správne podanej žaloby, ho zaťažuje povinnosť tvrdenia, ktorú si žalobca nesplnil. Jeho odvolacie námietky preto nemohli obstať.

18. Ak súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu v časti o zaplatenie 447,12 eur, taktiež rozhodol správne a svoje rozhodnutie ohľadne tohto žalobcom uplatneného nároku aj vyčerpávajúco zdôvodnil. Žalobca v odvolaní okrem nesúhlasu so závermi súdu prvej inštancie a zopakovania svojho presvedčenia, že žalovaný mu má uvedenú sumu vrátiť ako bezdôvodné obohatenie, pretože ju získal od jeho zamestnávateľa bez právneho dôvodu na základe neplatnej Dohody o zrážkach zo mzdy,

neuviedol žiadne argumenty, ktoré by mohli spochybníť správnosť záverov súdu prvej inštancie o tom, že neunesol svoju základnú procesnú povinnosť tvrdiť (opísať) rozhodujúce skutočnosti o dôvodnosti ním uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Ak v odvolaní prezentoval názor, že žalovaný získal majetkový prospech bez právneho dôvodu z neplatného právneho úkonu (dohody o zrážkach zo mzdy), odvolací súd pripomína, že právnym dôvodom plnenia nie je dohoda o zrážkach zo mzdy, ale žalobcom ničím nespochybnený dlh (z úveru) voči právnemu predchodcovi žalovaného, teda banke, ktorá svoju pohľadávku voči žalobcovi postúpila na žalovaného. Žalobca pritom netvrdil žiadne rozhodujúce skutočnosti, napr. že pohľadávka neexistuje, že ju právnemu predchodcovi žalovaného alebo žalovanému splnil, prípadne, že ju splnil v časti, alebo že zanikla inak. Neposkytol súdu prvej inštancie žiadne skutkové tvrdenia ani iné argumenty, zdôvodňujúce, že mu vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v ním uplatnenej výške. Ak potom súd prvej inštancie žalobu žalobcu v tejto časti, pre neunesenie povinnosti zo strany žalobcu tvrdiť rozhodujúce skutočnosti (a tieto aj preukázať), zamietol, rozhodol správne.

19. Odvolací súd sa stotožňuje so všetkými závermi, ku ktorým súd prvej inštancie vo svojom rozsudku dospel, a jeho rozhodnutie považuje za logické, presvedčivé a pochopiteľné. V tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami sporových strán, v tomto prípade žalobcu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného, a teda riadne odôvodneného rozhodnutia, pričom sporovým stranám nemusí dať odpoveď na všetky otázky nimi nastolené, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzaných stranami sporu, čím sa súd prvej inštancie aj riadil, a ako už bolo uvedené vyššie, svoje rozhodnutie náležite a vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil. V kontexte odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, že skutkové, a na ich základe prijaté právne závery súdu prvej inštancie sú v plnom rozsahu podložené správnym výkladom. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia nemá odvolací súd viac čo uviesť, pretože by iba zopakoval správnosť skutkových zistení a na ich podklade správne prijatých právnych záverov súdu prvej inštancie.

20. Záverom pripomína, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami, a ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne právo dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (I. ÚS 97/97). Odvolacie námietky žalobcu vyhodnotil odvolací súd za nedôvodné a nespôsobilé spochybníť správnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie.

21. Odvolací súd sa vzhľadom na vyššie uvedené s právnymi závermi súdu prvej inštancie v plnom rozsahu stotožnil a v podrobnostiach na tieto poukazuje za využitia ust. § 387 ods. 2 C.s.p.. Z týchto dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

22. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p.. Žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na ich náhradu v rozsahu 100 %, keďže bol v odvolacom konaní plne úspešný. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (ust. § 262 ods. 2 C.s.p.).

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).